

Mijn ogen hebben Uw heerlijkheid gezien!

JOKE VAN MIERLO-VAN KUIPERS

*Voor de kinderen uit Amsterdam,
die ons dit Kerstfeest hebben bereid.*

Ik ben tien jaar en draag meestal een blauwe bril. Dat komt, omdat m'n ogen zo slecht zijn. Met het ene kan ik bijna niets meer zien, en om het andere te mogen behouden lig ik nu weer voor de zoveelste maal in het Oogziekenhuis.

„Wel sneu,” vonden ze thuis, „dan ben je met Kerstmis daarginds, Carla.”

Dat het met feestdagen toch wel erg gezellig in een ziekenhuis kan zijn, weet ik bij ervaring. Bovendien hebben Papa en Mama en m'n grote broer Peter 't altijd met Kerstmis bijna te druk, om zich met me te bemoeien. We hebben namelijk een hotel-restaurant aan het IJsselmeer en er zijn altijd gasten.

Daarom zijn ze ook gisteren bij me geweest en Papa heeft me iets gegeven, waar ik heel blij mee ben.

Toen m'n ogen pas geopereerd waren, had ik te veel pijn om ergens plezier in te hebben, maar vandaag heb ik keer op keer dat fijne speeldoosje uit Zwitserland opgedraaid. Ik kan dat wijsje niet genoeg horen.

Zou Papa geweten hebben, dat ik door dat melodietje alles van een jaar geleden weer voor me zie, precies zoals het gebeurde?

Ik heb er toen thuis wel van verteld, maar precies zoals je 't beleefde kun je 't niet vertellen. 't Is de eerste keer geweest, dat ik echt iets van 't Kerstfeest begrepen heb, toen.

Kerstfeest, dat betekent bij ons thuis: rode en groene lampjes, lekkere geuren, veel drukte, veel gasten, dansmuziek!

Die gasten kijken altijd een beetje meewarig naar Carla en Vader en Moeder hebben weinig tijd voor me.

Dit wijsje, dat 't muziekdoosje nu speelt, is te fijn en te mooi voor een café.

Dat klinkt het beste op de hoge heuvels bij de zee, zoals toen.

„Engeltjes door 't luchtruim zwevend
zongen zo blij, zo wonderzacht
van de Heer van dood en leven,
die er vrede op aarde bracht.
Gloria! In excelsis Deo!

Zongen zo blij, zo wonderklare
van 't zoete Kindje zacht en teer.
En de herdertjes, die er waren,
knielden bij de kribbe neer...”

Ik kan niets zien door 't verband op m'n ogen. Ik ben dankbaar, dat ik *vorig jaar* niet in 't ziekenhuis lag.

De zuster heeft me zojuist alleen gelaten. Het is heel stil, nu 't muziekdoosje zwijgt. Kinderen met slechte ogen worden knap in „van binnen kunnen zien.”

Dat is wel 't enige, waar ik knap in ben, want op school ben ik erg achter.

Ik wil nu alles weer voor me zien, precies zoals het gebeurde.

't Zal een uur of drie geweest zijn op die zaterdag voor Kerst, een jaar geleden.

Ik was met Vader vóór buiten. Er waren nog niet veel gasten. 't Weer was bijna zomers, en dat, terwijl het de hele week had geregend!

Er reed een autobus vol kinderen ons erf op. Zouden die nu voor de speeltuin komen?

Neen, ze vroegen Vader de weg naar 't buitencentrum.

„Daar kun je met de wagen niet komen!” vertelde Vader aan de chauffeur, „hier parkeren en dan de zandweg af” en toen de leidster aarzelend de weg aftuurde: „M'n dochter loopt wel even mee!”

Want Papa heeft graag, dat ik gewoon doe en met allerlei mensen omga.

Deze kinderen waren aardig. Ze gaapten me niet aan, ze waren ook een jaar of tien, elf en vertelden opgetogen, dat ze hier buiten in het bos hun Kerstfeest gingen vieren.

„Als het donker wordt!” vertelde er één.

„Jij kunt altijd je Kerstfeest in het bos vieren!” zei een jongen, die later Hans bleek te heten.

„Ik heb nog nooit Kerstfeest buiten gevierd!” zei ik. „Hoe doen jullie dat dan?”

„O, in 't huis drinken we thee en daarna lezen we het Kerstevangelie uit de bijbel en we verkleeden ons als de personen uit het Kerstverhaal en we gaan 't buiten uitspelen!”

„En daarna gaan we zingen bij een verlichte Kerstboom in het bos!” vertelde het kind, dat ze Paulientje noemden.

„En dan krijgen we ook nog een Kerstmaaltijd binnen,” zei een jolige dikkerd, die dat toch wel héél belangrijk vond.

„Hoe heet je?” vroeg de vriendelijke stem van de leidster aan mij.

„Dat land achter 't buitencentrum, daar bij die heuvel, mag je daar wel op, Carla?”

„Dat lijkt me nog mooier spelen, dan in 't bos met al dat kreupelhout!”

Ik dacht aan m'n geliefde speelplaats, de witte bunker bij de zee. Ik had het Kerstverhaal wel eens gehoord en riep ineens enthousiast: „Dat is Papa's land, juffrouw, en dáár mag u best, en ik weet er een bunker, dat zou de stal kunnen zijn.”

„Wil je 't me wijzen?” vroeg „tante Nel” (zo noemden die kinderen haar). En alsof ze voelde, dat ik 't zo graag wilde: „Blijf je dan óók met ons Kerstfeest vieren?”

En zo toonde ik haar vaders wei. De koeien waren net binnen, het gras was nat en hier en daar vies, maar ik weet de paadjes zo goed.

De bunker, waar écht stro in lag, was een grote verrassing. En de heuvel met de ruisende sparren. „Daar moeten de engelen vandaan komen!” zei de dame.

En ik holde naar huis om te vertellen, dat ik tot 's avonds weg zou blijven.

Ik ben altijd verlegen, bij *die* kinderen *niet*. Zelfs niet voor de donkere onderwijzer uit Indonesië, die hun gast was, net als ik.

We kregen thee en kransjes, er werd gezongen. Veel jongens en meisjes hadden hun fluit bij zich en speelden mee.

Toen las Marten, de donkere gast, het Evangelie in het Maleis. Om te laten zien, dat we allen bij elkaar horen! zei Hans naast me. Een jongen, Paul, las het Kerstverhaal, duidelijk en langzaam.

Ook over de Wijzen, die het Kind gingen aanbidden.

Mijn ouders gaan nooit naar de kerk en ik ben niet op de Zondagsschool. Toch had ik het verhaal wel eens gehoord. Maar in dat schemeruur begreep ik voor 't eerst, dat dit niet zó maar een

verhaal was. Dat wij het allemaal ècht kunnen meebeleven.

Ze verdeelden de rollen. Er kwamen koffers met kleren voor den dag.

Marten kleedde ons aan. Zelf droeg hij een kroon en een rood kleed, want hij was de zwarte koning.

En ik mocht de sterredraagster zijn, die de anderen de weg mocht wijzen over de weide.

Heerlijk dat ik in de schemer 't beste zien kan! We kregen de lakens aan, over onze mantels heen.

Toch was 't zo zacht en windstil, dat de fakkels van de engelen bleven branden.

Zwijgend, op fluitmuziek, liepen we de lanen door. We spraken niet. De eerste sterren verschenen boven de zee.

Marten had een echt vuur aangelegd op de heuvel, waar de herders kwamen te liggen. De engelen stelden zich daarboven op, ze hadden kleine vuursterretjes, die straks konden worden ontstoken.

En onder die zwijgende sterrenhemel klonk nog eens het Kerstverhaal.

En wèg waren die jongens en meisjes - wèg was óók Carla. De heuvels van Bethlehem waren er,

waar Jozef het pad afdaalde en Maria in haar blauwe kapmantel leidde. Hij droeg een lantaren.

Ze zouden echt kloppen bij de bunker en de herbergier zou hun een plaats wijzen op het stro.

Gabriël is naar de herders gegaan met zijn blijde boodschap. En die hebben opgezien naar de vuurregen van glinsterende sterren.

Wat hebben we toen gezongen: „Gloria, in excelsis deo!” (Dat moet véél met God te maken hebben, al weet ik nu nòg niet precies, wat het betekent.)

De herders hebben 't vuur gedooft en zijn naar de bunker gegaan en wij engelen stonden daar boven op en keken naar Jozef en Maria en we zongen.

Ja, voor wie?

Want het Kindje wàs er niet, 't houten kribje was leeg.

Tante Nel zei: „Hoewel we Hem niet zien, weten we zeker, dat Hij bij ons is!”

Wàs het Kindje er niet? Ik heb het toch heus gezien, ik, Carla, die door m'n slechte ogen immers geleerd heb, de dingen „van binnen” te zien.

Ik zie het *nu* nog. Maar ik ben wel erg blij, dat er toen geen verband om m'n ogen lag.

Dat ik toen tussen de Oosterse wijzen heb gestaan en voor 't eerst begrepen heb, wát bidden is, toen tante Nel dat deed onder de open hemel.

Heel stil liepen we terug, achter elkaar. We gingen naar het bosje van het Jeugdcentrum. En daar op een open plek had Marten een wonderlijke boom versierd. Varens, dennetakken en paddestoelen tooiden een kale winterse boom, want in dit gedeelte stonden geen dennen of sparren.

Zachtjes zong Marten in 't Maleis. Hij dacht vast en zeker aan z'n ouders, z'n broertjes en zusjes ver weg.

Paulientje zei een gedichtje op. Ze had haar engelenkleed nog aan. Ver weg ruiste de zee. 't Was of de zee óók meezong.

„Vond jij 't fijn, Carla?” vroegen ze, alsof ik er echt bij hoorde.

Ik kon ècht niet zeggen, hoe heerlijk ik 't gevonden had!

Dat weet ik nu pas goed, in dit stille kamertje. Ik heb toen begrepen, dat Jezus er altijd is, altijd!

Wat er verder nog gebeurde, was gezellig. Slaatjes eten en soep en broodjes, met èchte menu's aan feestelijk gedekte tafels, met voor ieder een transparantje van de Kerstgeschiedenis, waar een waxinelichtje achter brandde. Er werd nog een verhaal verteld, maar dat weet ik niet meer.

We gingen terug naar de bus, elk met een brandend waxinelichtje. Een mooi gezicht, al die brandende lichtjes in de donkere laan.

En ik wuifde de bus na. Die kinderen uit Amsterdam, ik heb ze nooit meer gezien...

Ze waren daar maar eens voor een keertje. Ze hebben misschien vandaag weer hun Kerstfeest, ergens in een kerk.

Misschien spelen ze wéér een Kerstspel, ze hebben er misschien hard op gestudeerd.

Maar 't zal nooit meer kunnen zijn, zoals toen aan de zee. En dat hoeft ook niet. Die herinnering

blijft altijd bij ons. Soms denk ik er aan, als ik op de heuvel bij de bunker speel. Veel maanden en weken vergeet ik er aan te denken. Maar vanavond, nu de pijn aan m'n ogen wat minder is, zie ik het allemaal weer levend voor mij.

Buiten luidt ergens een klok van een kerk. De dokter heeft gezegd, dat m'n ene oog misschien véél beter zal zijn, als het verband er af gaat.

Ik merk, dat ik bijna inslaap. Ik voel me tevreden en blij.

Ik zal Vader vragen, of ik naar 't clubje in 't dorp mag, als ik weer beter ben. Want ik wil meer over Jezus weten . . . Hij is het Licht der wereld!" heeft tante Nel gezegd. En als m'n ogen nooit meer licht zouden zien, wat dan?

Mijn ogen hebben iets van Zijn heerlijkheid gezien! Laat ik daar nu maar aan denken en rustig gaan slapen . . .

Wat de kaarsjes zeggen

ELIS. WIJNANDS

Misschien hebben jullie thuis een heleboel zusjes en broertjes, of komen er zo tegen het Kerstfeest verschillende vriendjes en vriendinnetjes om jullie mooie kerstboom te bewonderen. In beide gevallen zou je dan met elkaar iets over de kaarsjes kunnen vertellen, die hun helder licht niet voor niets laten schijnen in een donkere wereld. Nee, de kerstboomlichtjes geven de boodschap door van het Kindje in de kribbe, dat mensen en kinderen gelukkig wil maken.

Het is geen „spel" wat ik bedoel, maar een „ceremonie", dus iets, waar eerbied aan te pas komt. Tien kinderen kunnen er aan mee doen. Ze moeten allen een versje van vier regels uit het hoofd leren. Het beste is, wanneer jullie je opstelt aan weerszijden van een tafel (aan iedere kant vijf), waarop een grote brandende kaars staat. Daarnaast zou je b.v. een opengeslagen Bijbel neer kunnen leggen.

Voordat ieder op zijn beurt het versje opzegt, wordt gezongen: *Komt allen tezamen* (Lied 77 : 1 „Kinderen van één Vader", Gez. 18 : 1 NH.-bundel, en Lied 136 : 1 N.P.B.-bundel). Is iedereen klaar, dan kun je niets anders zingen dan het overbekende lied van de kaarsjes: *Jezus zegt, dat Hij hier van ons verwacht, dat wij zijn als kaarsjes, brandend in de nacht* (Lied 97 : 1 „Kinderen van één Vader". N.V.V.Z., en 218 : 1 „Wie zingt mee", Ned. Zond. Ver.).

Voor het geval, dat je het eerste lied niet kent, noem ik nog een paar andere, die ook heel goed dienst kunnen doen: *Stille nacht, In Bethlehems stal* en *De herdertjes lagen bij nachte*.

Wanneer nummer 1 aan de beurt is om zijn of haar versje op te zeggen, moet hij eerst een niet-brandend kaarsje gaan aansteken aan de grote kaars op de tafel. Dat doen dan vanzelfsprekend alle deelnemers aan deze ceremonie. Vergeet dus niet, allemaal een kaarsje in de hand te nemen vóór je begint. En nu de versjes!

- 1 *De kaarsenvlammen zeggen
- het maakt ons heel erg blij! -
dat Jezus is geboren
voor U en ook voor mij.*

